

A FEJ

Halmosi Eszter június 16-án reggel, munkába menet egy levágott emberfejet talált a bejárati ajtaja előtt a lábtörlőn.

– Hát téged meg mi szél fúj ide? – kérdezte Eszter félhangosan, ahogy a hajánál fogva felemelte a fejet.

Ápolt, mégis kissé bohém benyomást keltő férfifej volt, bozontos haja jó fogást biztosított Eszter számára, de ahogy megemelte, feltűnt neki, hogy milyen nehéz. „Jól megtermett fej ez, megvan vagy hat kiló is” – gondolta, miközben bevitte a nappaliba. Letette a kávézóasztalára, és leült vele szemben, hogy jobban szemügyre vehesse. Szakállas, kellemes vonásokkal felvértezett arcot pillantott meg, olyasfajta, amire a legtöbb ember habozás nélkül azt mondaná: jóképű.

– Szervusz, szépfü! Épp téged kerestelek – mondta Halmosi Eszter, és meg is cirógatta a nyugodt, lehunyt szemű arcot. Aztán eszébe jutott, hogy késésben van, felugrott, felkapta a táskáját, és már indult is, hogy elérje a következő buszt. Ismét az ajtóban volt, amikor valaki megszólalt a háta mögött.

– Hogy hívnak?

Eszter megtorpant, majd néhány másodperc múlva visszafordult. Nem ijedt meg, inkább csak csodálkozott. A nappaliban nem volt senki, csak a fej. Ugyanolyan mozdulatlan, ernyedt volt, mint az imént, Eszter már-már azt hitte, hogy csak a képzelete játszott vele, de a fej váratlanul megismételte a kérdést.

– Hogy hívnak?

Eszter egy pillanatig nem jutott szóhoz. Egy lehunyt szemű, levágott férfifej beszélgetést kezdeményez vele a saját nappalijában – ez azért nem volt mindennapi dolog.

– Halmosi Eszter vagyok... És te?

– Én Péter. Most menj, biztosan késésben vagy már, hallottam, milyen sietősen lépkedsz. Este, ha megjössz, beszélgetünk. Itt várok, nem megyek sehová – mondta a fej, és továbbra sem nyitotta ki a szemét.

– Oké – válaszolta Eszter –, akkor majd este.

A busz felé tartva azért elmosolyodott magában. „Nem megyek sehová... hát persze, hova is mehetne egy se keze, se lába teremtés” – gondolta.

*

A munkában minden a megszokott kerékvágásban döcögött. A gépsor monoton zaja betöltötte a hangárszerű, nagy termet. Eszter gépe a tervezők által előre megrajzolt mintákat égette bele egy forró tűvel a munkadarabok felületébe. Nem volt sok dolog vele, ha jött egy új minta, pár perc alatt át lehetett programozni a gépet, aztán csak felügyelni kellett, hogy a futószalagon minden rendben menjen. Ha akarná, úgy programozhatná be a gépét, hogy egy szakállas férfifejet gravírozzon mindegyik bútorlapra – gondolta.

A hangár boltíves teteje alatt egy sor ablak futott körbe. Sokat nem lehetett látni rajtuk keresztül, leginkább csak az ég egy-egy darabját, meg néhány felnyúló faágat. Eszter azokat az ablakszemeket nézte, ahol eget lehetett látni. Úgy képzelte, hogy azok a kis kék foltok isten szemének darabjai. Ha még ide, ebbe a jelentéktelen kis gyárba is bekukucsál, akkor tényleg mindenható – gondolta. Erről eszébe jutott, hogy a fej nem nyitotta ki a szemét, amikor megszólalt. Vajon milyen színű lehet a szeme? Ez járt a fejében a műszak végéig. Mire kilépett a gyár kapuján, már annyira kíváncsi volt, hogy alig tudta türtőztetni magát. Hazafelé azért még megállt egy ábécében, és vásárolt egy üveg bort, igaz, aztán eszébe jutott, hogy végül is minek...

*

A nő az üveg bort szorongatva úgy érkezett haza, mintha első alkalommal menne fel a szeretőjéhez. Ideges volt, alig találta el a zárat a kulccsal, a tenyere is izzadt. Mielőtt belépett volna, kissé megköszörülte a torkát: ne legyen rekedt az izgalomtól, amikor odabent megszólal. A fej most is olyan volt, mintha aludna, Halmosi Eszter egy pillanatig habozott is, hogy vajon köszönjön-e, de a különös jövevény megelőzte.

– Jó estét, Halmosi Eszter! Milyen napod volt?

A fej most sem nyitotta ki a szemét. Eszter az üveg nyakát szorongatva, táskájával a vállán idétlenül állt az előszoba és a nappali közötti ajtókeletben.

– Átlagos – nyögte ki végül. – Én... vettem bort, ha esetleg...

– Én nem ihatok, csak összefröcskölném a kávézóasztalodat, és a bor is kárba menne. De te csak igyál. Az emberek könnyebben ismerkednek, ha isznak egy pohárával.

Halmosi Eszter kinyitotta az üveget, és töltött magának egy pohár vörösbort. Elhelyezkedett a kanapén a fejével szemben, és várt. Arra várt, hogy titokzatos vendége mondjon valamit. Beszélhetett volna neki például a madarak költési időszakáról, egzotikus állatfajok párzási énekéről, a sarki fényről, a régi svéd halászhajók deszkáján kicsapódott tengeri sóról, középkori alabárdok rozsdafoltjairól, a mai fiatalok önismereti problémáiról, túlsúlyos exsportolókról, inszomniás altatóorvosokról, anorexiás szakácsokról, színvak festőkről, a véletlen folytán egyik pillanatról a másikra meggazdagodott olcsójánosokról, arról, hogy mért halt éhen Csontváry, vagy arról, hogy milyen színű valójában a korall az ausztrál partoknál.

– Nyilvánvalóan kíváncsi vagy rá, hogy miért nincs meg a testem – szólalt meg végül a fej. – Nos, Halmosi Eszter, elég, ha egyelőre csak annyit mondok, hogy engem lefejeztek. A rosszakaróim fejeztek le. Nem azért, mert én magam rossz ember voltam, pusztán megtettem azokat a dolgokat, amiket módomban állt megtenni. A rosszakaróim sem voltak különösebben gonoszak, pusztán megtették azt, amit módjukban állt megtenni. Erre most ne is fecséreljünk több szót, hiszen fontosabb dolgunk is van ennél.

Eszter belekortyolt a poharába. A Merlot összerántotta a nyelvén és a szájpaddlásán a nyálkahártyát, kellemes bizsergető érzést és ízt hagyott maga után. Idegessége kezdett elmúlni. Nem a bortól, hanem a vendége szavaitól. Ha nem is éppen a kedvenc témáival kezdte, a fej mégis valami fontos dologba fogott bele az időjárás, a munkahelyére vonatkozó kérdések vagy valami egyéb felületes és merőben unalmas ostobaság helyett.

A fej folytatta:

– Gondolom, arra is kíváncsi vagy, hogyan élhettem túl a lefejezésemet. Meg kell mondanom, ez számomra is talány. Mivel azonban a megszokott gyakorlattól eltérően mégis életben vagyok, és mert éppen tehozzád, egy számomra ismeretlen nőhöz sodort a végzet, arra kell gondolnom, hogy veled van valami elintézetlen ügyem. A feladatunk tehát kideríteni, hogy milyen természetű ez az ügy.

– Te hiszel a végzetben? – kérdezte Halmosi Eszter csodálkozva.

– Különös, hogy ezt kérdezed. Szerintem minden levágott fej hisz a végzetben, kiváltképp az életben maradottak.

Az este kellemesen telt. Eszter és a fej könnyen megtalálták a közös hangot, úgy érezték, mintha már évek óta ismernék egymást. A fej végül nagyon megkívánta a bort. Eszternek eszébe jutott, hogy van valahol egy pipettája, amit még akkor szerzett be, amikor egy pár hetes elhagyott kiscicát talált az utcán, és valamivel meg kellett etetnie. Előkerítette a pipettát, majd

azzal egy kevés bort csöpögtetett a jövevény nyelvére. Közben ő maga is gyakran belekortyolt a poharába, szépen fogyott az üveg tartalma, a nő hangulata pedig egyre ragyogóbb lett. Már egyáltalán nem érezte magát feszélyezve a jövevénytől, lerúgta a cipőit, és kényelembe helyezte magát a kanapén. Már arra se figyelt, hogy ne vihogjon, ha a fej valami mulatságosat mondott, jóízűen, csilingelve nevetett, ahogy csak kifért a torkán, kacagásának felcsattanó hangjai úgy pattogtak a szobában, mint valami gumilabdák. A fej is egyre gyakrabban kérte meg Esztert, hogy töltsen meg újra a pipettát, és csepegtessen bort a nyelve hegyére, látszott rajta, hogy őt is igencsak felszabadította az alkohol.

– A fejembe szállt – vallotta be Eszternek, ettől aztán mindketten hahotázni kezdtek, Eszter visítva nevetett, a hasát fogta, a lábaival pedig a kanapé karfáját rugdosta.

Végül mind a ketten elálmosodtak. A felhőtlen részegség egyik pillanatról a másikra csapott át ólmos fáradtságba. Eszter kivitte a poharat, a pipettát meg az üres üveget a konyhába. Egy percre megállt a mosogatókagyló előtt, eltűnődött valamin. Amikor visszajött, a fej félénken megkérdezte tőle, hogy zavarná-e, ha ő is vele aludna a hálószobában. Eszter kissé megkönnyebbült, örült, hogy nem neki kellett felhoznia a témát, és maga is meglepődött, milyen hamar rávágta, hogy dehogy zavarná, mi sem természetesebb. Két kézzel gyöngéden felemelte a fejet, bevitte a hálószobájába, és letette az ágygal szemközt álló komódra.

Az éjjeli lámpát nem kapcsolta le, úgy kezdett el vetkőzni. Lassú mozdulatokkal mindent levett magáról, közben végig a fejet figyelte, de az nem nyitotta ki a szemét. Csalódottan belebújt a hálóingébe, és lefeküdt.

– Jó éjszakát! – mondta a fej.

– Jó éjszakát! – mondta Eszter.

„Mindenható istenem, add, hogy legyen itthon kapribogyó a holnapi vacsorához” – gondolta még, aztán elaludt.

*

Vagy inkább valami félálomszerű bódulatba merült, mintha mocsárban lépkedne. Sokáig kavarogtak a gondolatai álomszerű összevisszaságban. A különös látogatója, Péter egészen felkavarta. Már az is megfordult a fejében, hogy megőrült, de azzal nyugtatta magát, hogy az örülteknek sosem jut eszükbe, hogy velük valami nincs rendben, másrészt semmilyen trauma nem érte, ami miatt elveszíthette volna az eszét. Élete is kielégítette, a

munkáját szívesen végezte, számos barátja volt, akikkel gyakran találkozott. Szereléméhség sem állhatott a dolog mögött, legutóbbi kapcsolata nem sokkal azelőtt ért véget, maga vetett véget neki, mert másra vágyott, mint amit az illető férfi nyújthatott, a szakítás után pedig adott magának egy kis időt, hogy egyedül lehessen.

Arra tért magához, hogy valami az ágyékába hasít. Nem fájdalom volt, inkább valami nagyon kellemes, hirtelen jött érzés. Lenézett. Szétvetett combjai között Pétert pillantotta meg. Péter egyenesen a szemébe nézett, és közben olyan érzékeny nyalta a csiklóját, ahogy azelőtt egy férfinak sem sikerült. Eszter teljesen elveszett a gyönyörben. Bal kezét a levegőbe emelte, mintha súlyt lökne le magáról, de hirtelen minden erejét elvesztette, a keze pedig lehanyatlott.

Arra ébredt, hogy arcon ütötte magát.

A sötétítőt elfelejtette behúzni, az utcai lámpa, amely éppen az ablaka magasságába nyúlt fel, halvány, de egyenletes fénnel töltötte meg a szobát. Eszter feje oldalra csuklott, a padlón a lecsúszott takaróját pillantotta meg. Előre fordította a fejét, és látta, hogy a fej őt nézi. Ekkor vette észre azt is, hogy a hálóinge a köldökéig fel van csúszva. Eszébe jutott, hogy lefekvés-kor nem hagyta magán a bugyit. Jobb keze szétvetett combjai között volt, a szeméremdombjára simuló tenyerén nedvességet érzett, és amikor megmozdította, középső ujjja a vaginájából csúszott ki. Eszter konstata, hogy álmában maszturbált egy fej szeme láttára, és ezen majdnem elnevette magát. Megigazította a hálóingét, a földről felrángatta a takarót, és magára terítette. Közben tenyeréről a nedvességet a takaróba törölte. Nyugodt, lassú mozdulatokkal tette mindezt, csodálkozott, hogy egyáltalán nem szégyelli magát azért, ami történt.

– Kinyitottad a szemed – szólalt meg végül.

– Ki – válaszolta a fej –, és nem bántam meg.

Eszter látta, hogy Péter mosolyog, de ahhoz már nem volt elég erős a fény, hogy ki tudja venni a szeme színét.

– Milyen színű a szemed? – kérdezte.

– Kék – mondta Péter, és egy pillanatra elkapta Eszterről a tekintetét, mintha kellemetlen dolog derült volna ki róla.

Eszter felkelt az ágyból, odasétált a komódhoz, és felemelte a fejét. Hosszasan csókolóztak. Péter nagyon jól csókolt, de egy idő után Eszternek eszébe jutott, hogy mivel a partnerének nincsen teste, nem tudja jelezni, ha esetleg félbe akarná szakítani.

– Mért hagytad abba? – kérdezte Péter, amikor a nő váratlanul elrántotta magától.

– Nem is tudom – válaszolta Eszter, majd ismét megcsókolta.

Csókolózva ment vele az ágyig, majd lefeküdt, a fejet pedig maga mellé helyezte a párnára. Hosszasan nézték egymást mosolyogva, csak nagy sokára nyomta el őket az álom.

Reggel egyszerre ébredtek. Eszter szinte felsikoltott örömeiben, amikor észrevette a parányi holmikat. Amíg aludtak, Péter nyakán apró végtagok nőttek ki, olyanok voltak, mint egy növény csírái.

*

A nő aznap alig bírta magával a munkában. Szinte percenként az órára nézett, a mutatók soha nem rótták még olyan lassan a köröket. Még imádkozott is, hogy teljen végre el az az átkozott péntek. Minden egyhangú volt, szürke és unalmas, alig várta, hogy hazamehessen Péterhez. Úgy érezte, visszafordíthatatlanul beleszeretett.

Egyszerre különös érzés fogta el, a mellbimbói körül pedig nedvességet érzett. Kiment a mosdóba, levette a blúzát, és kikapcsolta a melltartóját. Nem hitt a szemének. Halmosi Eszter tejtermelése váratlanul és meggyarázhatatlan módon beindult. A nő teljesen összezavarodott, nem értette, hogyan lehetséges ez. Olvasott olyan esetekről, hogy hormonzavarral küzdő nők, sőt esetenként férfiak is tapasztaltak már tejcsoportot, de nem hitte, hogy neki ilyen problémái lennének. Vécépapírral tömte ki a melltartóját, hogy ne ázzon át egészen, majd a gondolataiba merülve visszament dolgozni. Lassan kezdett összeállni Eszter fejében a kép. Talán nem véletlenül emlegette Péter a sorsot: úgy gondolta, hogy akaratától függetlenül egy előre eltervezett játszma részese lett, amelynek szabályaihoz immár alkalmazkodnia kell.

Amikor hazaért, Péternek már egy egész kifejlett csecsemőteste volt. Valahogy számított erre. Megcirógatta a férifejű kisdedit, majd gyöngéden felemelte, és megszojtatta. Péter ezután elaludt, ő pedig nekilátott vacsorát készíteni. Kapribogyóval, rozmaringgal és fokhagymával ízesített halat sütött, hozzá zöldséget párolt. Közben arra gondolt, milyen ironikus, hogy a szerelme egy csapásra a gyermeke lett. Anyáskodó természet volt, úgyhogy nem első alkalommal fordult elő ez vele, de most a szó szoros értelmében történt meg, nem annyira metaforikus értelemben, mint korábban.

Mire a vacsora elkészült, Péter is felébredt. Nem sokkal azelőtt evett, de azért a halból is kért egy keveset. Farkasétvágya volt, Eszter aznap este még hatszor szoptatta meg, másnap pedig huszonháromszor. Szombat este úgy sajogtak a mellei, mintha futballisták rugdosták volna őket. Péter elképesztően gyorsan fejlődött. Amikor vasárnap reggel Eszter teje elapadt, már egy öt-hat éves gyerek teste ficáncolt Péter szakállas feje alatt. Egészséges gyerektest volt, hurkás, étellel teli, rózsaszín bőrű, mintha egy reneszánsz festményből lépett volna elő.

Bár nagy feje miatt az első próbálkozások kudarcba fulladtak, Péter vasárnap délre járni is megtanult. Az első bizonytalan lépések láttán Eszter anyai szíve összeszorult, könnyekkel küszködve kotorta elő a telefonját, hogy lefényképezze az unikális pillanatot, miközben úgy érezte, hogy vadlóménesek dübörögnek az ereiben. Az ösztrogén teljesen elborította, ekstatis hangulatba került, soha nem érzett még ehhez fogható eufóriát. Büszke anya volt abban a pillanatban, és a büszke anyák a legerősebbek az univerzumban. A periódusos rendszerben a titán után a „büszke anya” elemnek kellene következnie, és Eszter akkor, Péter első lépéseit szemlélve megérezte, hogyan válhat egy törekeny női test a vasnál, acélnál, titánnál is keményebbé, ugyanakkor ruganyossá, mint a mogyorófa, és kiszámíthatatlanná, mint az urán.

Miután elkezdett járni, Péter étvágya még nagyobb lett. Eszternek kétszer kellett bevásárolnia, hogy kielégítse az étvágyát. Borjú- és csirkehús sült egész délután a sütőben, zöldség és rizs főtt a tűzhelyen, egy közepes méretű étterem konyhája sem működött intenzívebben, mint aznap a Halmosi Eszteré. A nő hullafáradtan dőlt este az ágyba, szorosan magához ölelte Pétert, a fiát, a szeme fényét, a lényt, aki az egész világnál többet ért számára, aki a világot jelentette neki.

*

Másnap alig tudott elszakadni tőle munkába menet. Már késésben volt, de az ajtóból még sugárzó tekintettel visszánézett kamasz fiára. Arra gondolt, hogy Péter testének fejlődésével az ő anyai ösztönei is egyre inkább visszahúzódnak majd, helyüket pedig átveszi az a leküzdhetetlen szenvedély, aminek előszelét már az első csókjuk közben megérezte. Arra, hogy a fia hamarosan ismét a szeretője lesz. A gondolat egyszerre volt borzasztó és csábító, felkavaró és megnyugtató, olyasfajta ambivalens érzés volt, amely egész sorsokat szokott megpecsételni, és amely mégis a legfonto-

sabb és legintenzívebb egy ember életében. Péter megérezte ezt a vívódást a nő tekintetében, különös érzés fogta el, kipirult, felgyorsult a szívverése, és új testének rövidke élete során először merevedése támadt.

Miután Eszter elment, órákig maszturbált. Egy kamasz mohó dühével vetette bele magát fiatal teste felfedezésébe, csak sokkal intenzívebben, hiszen gyors fejlődése miatt órák alatt kellett átélnie az egész pubertáskort. Megszámlálhatatlanul sokszor élvezett el, teljesen felélte a lakás papírzsebkendő-készleteit, majd, amikor már végképp kimerült, mély álomba zuhant.

Álmában felvillantak előtte lefejezésének képei, de most valahogy kellemes időtöltésként élte újra a szörnyűséget. Egészen üdítőnek rémlett, ahogy a hideg vas áthatítja a torkát, a csigolyák megadó recsenése pedig egy már-már elfelejtett, régi sláger kezdőakkordjaira emlékeztette. Úgy tetszett neki, hogy brutális kivégzése valójában az új élete kezdetét jelentette, az újjászületését, hiszen anélkül sohasem találkozott volna Eszterrel, és nem élte volna át újra ilyen intenzíven mindazt, amit egyszer, a régi életében már megtapasztalt ugyan, de olyan hosszasan és vontatottan, hogy menthetetlenül unalmasnak tetszett, ha visszagondolt rá.

Mire felébredt, ismét férfi volt.

Úgy nézegette magát meztelenül az előszobatükörben, ahogy a kamasz lányok szokták méregetni, eléggé szembeötlők-e már a váratlanul megduzzadt mellecskék. Nem volt izompacsirta, de azért szálkás, jóvágású férfi nézett vissza rá a tükörből. Akkor is a tükör előtt állt még, amikor Eszter belépett. Szó nélkül estek egymásnak, remegő izgalommal, inkább dulakodás volt ez, mint szerelmeskedés. Véresre harapták egymás ajkát, Péter pedig olyan indulattal rángatta le a nő ruháit, hogy a bőrét itt is, amott is felhorzsolta. Eszter ingeről a gombok szertepattogtak, begurultak a székek, a szekrények alá, miközben végigvonszolták egymást a lakáson az ágyig.

Eszter a beteljesülés után hosszú ideig feküdt mozdulatlanul szorosan Péter mellett. Zúgott a feje, és csak lassan érezte meg, hogyan sajognak a zúzódások, amelyeket az állati, mohó nász során szerzett. Zsibbadt volt és boldog, de lassacskán mégis belekeveredett ebbe a boldogságba valamiféle szorongás, szeme sarkából kövér könnycseppek indultak meg lefelé a halántékán, belefolytak a fülkagylójába, majd onnan tovább a párnára.

Sokára értette csak meg, hogy a beteljesült szerelem fölött érzett öröme miért csapott át olyan hirtelen kétségbeesett fájdalomba. Péter holtan feküdt mellette, talán már akkor elszakadt második életének fonala, amikor az utolsó remegő lökésekkel Eszter méhébe juttatta a magját, majd fáradtan lefordult róla, és az ágyra rogyott.

Az orvos, aki később megvizsgálta a holttestet, maga sem hitt a szemének. Azt mondta Eszternek, hogy semmilyen racionális magyarázat nincs a férfi halálára, minden szerve ragyogó állapotban van, ilyen egészséges szerveket még soha életében nem látott, csak mintha hirtelen elvesztették volna a kapcsolatot az aggyal, egyszerre állt le mindegyiknek a működése.

– Igazán különös... Nagyon sajnálom – mondta még, majd sarkon fordult, és a fejét csóválva, bizonytalan léptekkel eloldalgott, Eszter pedig ott maradt egymaga a kórház folyosóján.

*

Kilenc hónappal később Halmosi Eszter ugyanabban a kórházban szülte meg Péter gyermekét. Egészséges fiúgyermeknek adott életet egy hosszú, kimerítő éjszaka után.

– Mi lesz a neve? – kérdezte a nővérke, amikor behozta a megmosdott, síró újszülöttet édesanyjához.

– Péter – válaszolta a fáradtságtól elcsukló hangon Eszter.

A nővérke felírta a nevet egy karszalagra, a baba apró csuklójára erősítette, majd Eszter mellére fektette a kicsit. A sírás hamarosan abbamaradt. A kis Péter teljesen megnyugodott az anyja keblén, Esztert is földöntúli nyugalom töltötte el és olyan csontig hatoló kimerültség, amelyet azelőtt sohasem érzett. Hamarosan mindkét elgyötört teremtés elaludt. Eszter még érezte, hogy leveszik róla a gyermekét, de már megállíthatatlanul zuhant lefelé valami kellemes, puha sötétségbe. Álmában a szerelme, Péter ismét csak egy fej volt, szétvetett combjai között mohón nekiesett a szemérmének, de már nem érte be a csiklójával: megállíthatatlanul nyomult befelé a kitágult vaginán keresztül, míg végül teljesen el nem tűnt a méhében.